

[Erna Sørensen.]

dant lovforslags gennemførelse. Ved besættelsens ophør vedtog vi, at de danske statsborgere, som havde svigtet under besættelsen, skulle dømmes ved de almindelige domstole, og vi bøjer os for den afgørelse, som højesteret har truffet i denne sag, hvorved grev Schimmelman dels er idømt straf, dels konfiskation. Det er ikke, fordi vi sympatiserer med dommen; vi mener blot, at når vor grundlov giver den regel, at den dømmende magt er hos domstolene, kan rigsdagen ikke udtale sig i denne sag.

Den højtærede justitsminister udtalte, at der i et udvalg skulle gives nærmere oplysninger og fremsættes forslag. Jeg finder ligesom den foregående taler, at der ikke vil være meget brug for at få denne sag behandlet i et udvalg, men at man bør afvise det forelagte lovforslag. Det har vist sig, at man hurtigst muligt må have regler, hvorved man kan hindre, at fremmede statsborgere erhverver fast ejendom her i landet, og man har også mulighed for at ændre bestemmelserne om indfødsret, men for denne sags vedkommende er der truffet en endelig afgørelse, og vi retter os efter, hvad højesteret har sagt. Mit parti er altså mest tilbøjelig til at afvise det foreliggende lovforslag.

Steen: Skulle jeg give noget bidrag til denne diskussion, kunne det kun blive en gentagelse af de synspunkter, jeg fremsatte, da et tilsvarende lovforslag var til behandling her i tinget den 7. april. Selvom det naturligvis nok ville være muligt for mig at finde et andet ordvalg for de samme synspunkter, indser jeg ikke nytten heraf, og jeg tillader mig derfor at henvise til, hvad jeg dengang sagde, som udtryk for den stilling, vi har til lovforslaget.

Formanden: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har ordet for en kort bemærkning.

Ragnhild Andersen: Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen var inde på den beskyttelse, der under besættelsen var ydet især mine partifæller. Jeg må sige til det ærede medlem og til andre ærede medlemmer, at jeg i hvert fald ikke er rede til at erkende, at det var nogen beskyttelse. For mit eget vedkommende betakker jeg mig for denne form for beskyttelse. Den kostede i 1941 ikke alene mig; men mange en indespærring takket være beslutninger truffet af den høje rigsdag, der strider mod vort riges grundlov, som det ærede medlem fru Erna

Sørensen omtalte. Den kostede en indespærring på 4 år, deraf 2 år i Tyskland, hvor vi måtte efterlade 25 danskere, gode patrioter, som ofre for den beskyttelse, der blev ydet dem. Jeg betakker mig altså meget. Jeg tror, at den beskyttelse, man yder den naziprægede Schimmelman, trods mange tale-måder er af en ganske anderledes favnende natur end den beskyttelse, man ydede kommunisterne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg beklager, at der fra ministerbænken iagttages en så hårdnakket tavshed under den fortsatte diskussion. Det er altså umuligt ved denne lejlighed at få svar på de spørgsmål, jeg har stillet, men så må vi se at få fremskaffet svarene på anden måde.

Det ærede medlem hr. Hækkerup siger, at vi kommunister vil skabe mistillid til retsvæsenet i Danmark. Det er ganske forkert, det er vi ude af stand til. Det besørger rets-, justits- og politivæsenet meget bedre. Vi behøver slet ikke at anstrenge os, de ordner det selv. Det, der er det triste ved det, er, at det ærede medlem hr. Hækkerup og hans partifæller og meningsfæller i denne sal stiller sig beskyttende foran dette rets-, justits- og politivæsen, uanset hvor grove misbrug der afsløres.

Derefter sagde det ærede medlem nogle ord om tidligere statsadvokat Carl Madsen og spurgte, hvorfor han ville vente til efter kæfertilstandsdommens afsoning med at komme med yderligere afsløringer. Det kan være, det er, fordi han synes, at det er tilstrækkeligt at have en dom at afsones. Han frygter måske for, at han, når han kommer frem med det, han ved, kan risikere igen at skulle bag tremmerne.

Derefter siger det ærede medlem, at vi fører udrensningkampagne, og det er fuldstændig rigtigt. Han citerede en udtalelse af mig, og jeg indrømmer, at det var det ærede medlem, der havde ret og ikke mig; det var ved et møde i idrætshuset, at jeg fremsatte den udtalelse, at kampen for udrensningen var blusset op med fornyet styrke. Dette er imidlertid tilfældet. Om det så sker med eller uden vor hjælp, er af mindre afgørende betydning. Det, der er afgørende, er, at befolkningen ikke har glemt, hvad den sloges for i besættelsens år, og ikke har glemt, hvad man viftede den om næsen med i 1945, men nu vil løbe fra.

Det ærede medlem talte om — jeg forstod ikke rigtig meningen med det —, at man var så høflig at se bort fra mere eller mindre landsforræderiske handlinger begået før 22. juni 1941. Om det er høflighed eller ikke,